

få skabt så meget uro, at der ikke kommer job, og at der ikke kommer fremgang.

Man skal jo også være opmærksom på, at kidnapningerne altså også rammer folk, der ikke er med i koalitionen; det er jo pludselig også kinesere og russere. Man kan sige, at hvis det var koalitionen, man ville angribe, så skulle man jo ikke angribe kinesere og russere.

Jeg udlægger det, at man angriber kinesere og russere – som, så vidt jeg har forstået, var involveret i oliebranchen, om jeg så må sige – som, at det ikke må lykkes at få skabt arbejdspladser og fremgang, men at det præcis er en kaotisk, deprimerende tilstand, man ønsker at skabe, således at der ikke kan komme en fornuftig og rimelig overgang efter den 1. juli.

Derfor må alle gode kræfter stå sammen nu om at sikre, at de, som ikke ønsker, at det skal lykkes for Irak at få en fredelig, demokratisk fremtid, ikke får heldet med sig.

Villy Søvndal (SF):

Det ønske tror jeg jo at alle deler: at det ikke lykkes fundamentalistiske kræfter at overtage Irak; i hvert fald kan vi fra SF's side tilsige fuld støtte til det ønske.

Problemet er, at det ser ud til at gå i stik modsat retning. Problemet er, at der er tale om en stat, hvor den islamiske grobund var meget svag; man kan sige meget slemme ting, der er velbegrundede, om Saddam Hussein, men man kan ikke beskyldte ham for at være i nærheden af en islamisk stat, tværtimod.

Der vil jeg spørge udenrigsministeren: Ser udenrigsministeren en risiko frem mod et begivenhedsforløb, der jo kan blive stadig mere fortættet frem mod magtoverdragelsen den 30. juni, i retning af risikoen for, at et forkert militært indgreb på et forkert tidspunkt for svagt støttet af det internationale samfund risikerer at omdanne Irak til en islamisk fundamentalistisk stat?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er en meget, meget væsentlig debat, hr. Villy Søvndal rejser. Vi gør os jo alle sammen de overvejelser, som hr. Søvndal gør. Vi er inde i en afgørende måneds tid – sikkert.

Hvis det skulle lykkes for disse negative kræfter, som er i gang for øjeblikket, at få udenlandske entreprenører, contractors, som det hedder i sproget dernede, og udenlandske tropper, der er der på FN's opfordring for at stabilisere og genopbygge landet – det er jo opfordringen i

1511, hvor man bruger udtrykket, at man kraftigt opfordrer verdenssamfundet til at gå ind, »urges« er ordet i 1511 – at få de mennesker ud, som skulle skabe arbejdspladser, som skulle skabe fremgang, hvis det lykkes at få de kræfter ud, som skulle stabilisere en fornuftig udvikling i Irak, ja, så er risikoen selvfølgelig meget stor for, at det lykkes at få skabt en islamisk fundamentalistisk stat, og det er der jo ingen af os, der ønsker.

Jeg tror såmænd, at der er endnu større risiko for, at der kommer en borgerkrig ud af det, for jeg er nu ikke sikker på, at baathisterne den dag, det måtte være lykkedes at få smidt omverdenen ud og få skabt det kaos, de vil, vil leve i en fundamentalistisk stat. Det, der ligger i en del af hr. Søvndals bemærkninger, er jo også, at den islamiske grobund holdt Saddam Hussein jo nede, og det gjorde han jo bl.a. ved en meget, meget voldsom og voldelig undertrykkelse af shiitterne, og derfor var de jo meget glade for befrielsen.

Man skal heller ikke regne med, at shiitterne står bag Al-Sadr. Al-Sadr har altså en meget lille gruppe, og han har jo også måttet trække sig tilbage fra nogle områder, så vidt jeg ved, i dag eller i går ...

Formanden:

Ja tak.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

... så det er en meget lille gruppe. Den store, overvældende gruppe af shiitter deler formentlig ikke Al-Sadrs politik.

Tak, hr. formand.

Villy Søvndal (SF):

Jeg takker for svaret. Jeg vil også complimentere udenrigsministeren – jeg håber ikke, at det giver ham problemer – for at vove sig ind i det her, synes jeg, på en helt anderledes måde end den retorik, man nogle gange hører fra dem, der startede det her, nemlig nogle overvejelser om, hvad risici vi spiller om, bl.a. risikoen for at omdanne Irak til en islamisk fundamentalistisk stat.

Kl. 13.20

Det er klart, at så melder det næste spørgsmål sig, nemlig: Var de anvendte midler så kloge – nu set i bagklogskabens meget klare lys? Var det virkelig klogt i det lys at omdanne en stat, der vel var undertrykkende, vel var brutal, med risiko for at få endnu en islamisk fundamentalistisk stat i Mellemøsten, også når man husker Blix'